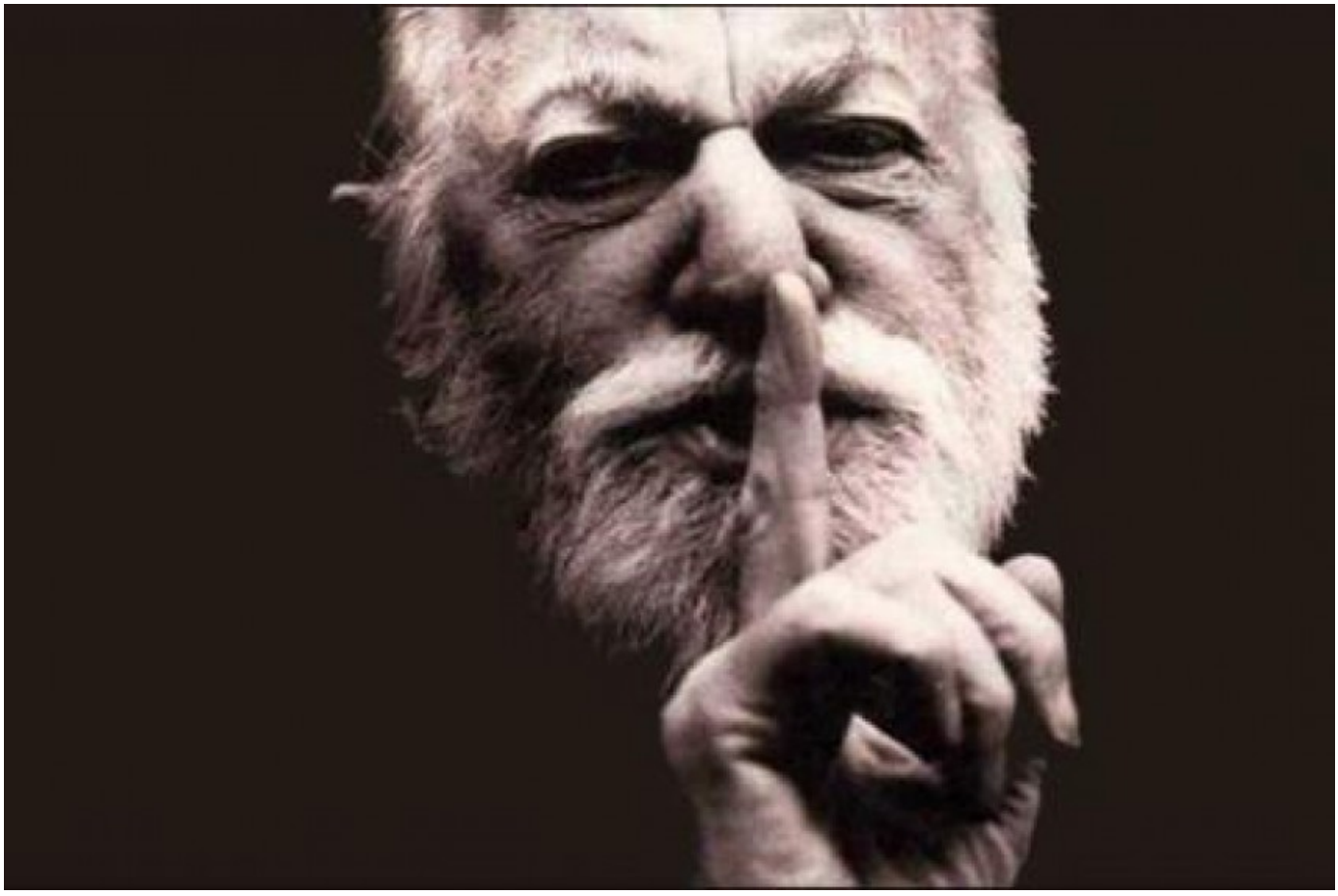
Προφητικό…

written by Μίλτος Βασιλείου | 29.03.2016

Το κείμενο του Ηλία Πετρόπουλου, γραμμένο πριν 27 περίπου χρόνια… Δεν είναι μόνον η γνωστή αυθεντικότητά του λόγου αλλά και η οξυδέρκειά του στην πρόβλεψη κοινωνικο-πολιτισμικών κλισσέ της νέας φραγκολεβαντίνικης “μετά-εποχής”.

“Ο ελληνικός λαός, με μιαν ένταση σχιζοφρενική, αναζητεί εντός/εκτός της χώρας μία λύση. Γιαυτό αρπαζόμαστε, εξ ενστίκτου, από τις ξεπερασμένες ελληνικές εκφράσεις: από τον ΝΕΚΡΟ Καραγκιόζη, από τα ΨΟΦΙΑ ρεμπέτικα κι από την ΒΡΙΚΟΛΑΚΙΑΣΜΕΝΗ Ορθοδοξία. Και γιαυτό είμασταν μαγεμένοι από τις δημαγωγίες του Αντρέα και του Παγκάλου. Είναι μάταιο το ν’ αναζητούμε διαρκώς κάποιο ξένο μοντέλο. Άλλωστε, οι μπούρδες τύπου ελληνικό φιλότιμο, ελληνικό δαιμόνιο, ελληνική φιλοξενία κτλ. δεν πείθουν πια κανέναν.” (Πόσο δίκιο…)

Κάτω η Ενωμένη Ευρώπη

Τον Αύγουστο του 1989 ο δημοσιογράφος Πολυδεύκης Παπαδόπουλος παρουσιάσε στην εφημερίδα Τα Νέα μίαν έρευνα (σε συνέχειες), όπου αρεκτοί επιστήμονες, λογοτέχνες και καλλιτέχνες απάντησαν στο ερώτημα:

Με δεδομένη πλέον τη μεγαλύτερη κοινωνικοοικονομική σύγκλιση των χωρών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας το ’92, αλλά και γενικότερα της Ευρώπης, κατά τη γνώμη σας

ποιος ρόλος επιφυλάσσεται στο εξής για το ελληνικό πολιτισμικό-πολιτιστικό μοντέλο; Ποια είναι η ανάπτυξη, ή, η κρίση του ελληνικού πολιτισμού, τα μεγαλύτερα πλεονεκτήματα, ή μειονεκτήματα, στη νέα συνάντηση με την Ευρώπη;

Σχεδόν όλοι οι απαντήσαντες μίλησαν θετικά (ή με ενθουσιασμό) για την αναμενόμενη ένταξη της Ελλάδας στην Ενωμένη Ευρώπη. Όσο για μένα, έστειλα την παρακάτω αρνητική απάντηση:

Πριν έναν αιώνα ο δαιμόνιος Λασκαράτος είπε: «εμείς οι ανατολίτες αντιγράφουμε τους πολιτικούς θεσμούς από τους Κώδικες των Ευρωπαίων, καθώς αντιγράφουμε και τές μόδες από τα φιγουρίνια τους». Όταν εσπούδαζα νομικά άκουγα με προσοχή των καθηγητή Νικόλαο Πανταζόπουλο να αναπτύσει παρόμοιες απόψεις για το στραπατσάρισμα που υπέστη το εθιμικό μας δίκαιο από τους ξενόφερτους κώδικες. Ο Καραμανλής υπήρξεν ο αγροίκος πρωτεργάτης της τουριστικής αξιοποίησης της χώρας μας, που τελικά μετέβαλε την Ελλάδα σε ευρωπαϊκό αποχωρητήριο. Σήμερα, πιά, η τουριστική λάμψη της Ελλάδας ξεπέφτει, γιατί οι νέοι τουριστικοί πόλοι είναι η Ανδαλουσία και η Τουρκία. Νομίζω ότι, δεν απέχουμε πολύ από την εποχή όπου η Τουρκία θα έχει ετησίως ένα εκατομμύριο ΕΛΛΗΝΕΣ τουρίστες…

Ο τουρισμός είναι ένας πολύ μικρός κίνδυνος εν σχέσει με την προετοιμαζόμενη ευρωπαϊκή ΕΙΣΒΟΛΗ. Εξακολουθώ να πιστεύω πώς η Ελλαδίτσα δεν έχει κανένα συμφέρον να εντάσσεται στα διάφορα ευρωπαϊκά γκρούπ: ΝΑΤΟ, Κοινή Αγορά, Ευρωπαϊκό Κοινοβουλίο και τα τοιαύτα. Η Ελλάδα είναι, εκ φύσεως, μια εξαιρετικώς πλούσια χώρα, μά την ρημάξανε οι κάτοικοί της. Όποιος ξένος πει την αλήθεια χαρακτηρίζεται, αυτομάτως, ΑΝΘΕΛΛΗΝ. Συνεχώς παραπονιομαστε: «στην Ελλάδα δεν βλέπεις τίποτα άλλο παρά πέτρες». Αγνοώ αν μ’ αυτό το παράπονο εννοούμε τα αρχαία μάρμαρα ή τις κοτρώνες των βουνών μας. Πάσχοντας από αγιάτρευτο εθνικιστικό δαλτονισμό, βλέπουμε πεντακάθαρα την φυλετική πανσπερμία της Γιουγκοσλαβίας και τους κούρδους της Τουρκίας, αλλά αρνιόμαστε κάποιαν ιδιαιτερότητα στους αρβανιτάδες μας και τους σλαβομακεδόνες. Η στραβομάρα καλλιεργείται στα σχολεία μας. Κι έτσι είναι αδύνατον να νιώσουμε τα καλά και κακά της Ευρώπης.

Κατ’ αρχήν, τίποτα δεν μπορούμε να προφητέψουμε για το μέλλον μας είτε μπούμε στα ευρωπαϊκά κόλπα, είτε μείνουμε απ’ έξω. Ο ελληνικός λαός, με μιαν ένταση σχιζοφρενική, αναζητεί εντός/εκτός της χώρας μία λύση. Γι’ αυτό αρπαζόμαστε, εξ ενστίκτου, από τις ξεπερασμένες ελληνικές εκφράσεις: από τον ΝΕΚΡΟ Καραγκιόζη, από τα ΨΟΦΙΑ ρεμπέτικα κι από την ΒΡΙΚΟΛΑΚΙΑΣΜΕΝΗ Ορθοδοξία. Και γι’ αυτό ήμασταν μαγεμένοι από τις δημαγωγίες του Αντρέα και του Παγκάλου. Είναι μάταιο το ν’ αναζητούμε διαρκώς κάποιο ξένο μοντέλο. Άλλωστε, οι μπούρδες τυπου ελληνικό φιλότιμο, ελληνικό δαιμόνιο, ελληνική φιλοξενία κτλ. δεν πείθουν πια κανέναν. Η περίφημη ελληνική Διασπορά αποτελεί έναν μύθο, ανανεούμενο από τα αλλεπάλληλα κύματα των μεταναστών. Τα παιδιά των όποιων μεταναστών μας ΔΕΝ είναι ελληνόπουλα. Η ελληνική Διασπορά θα έπρεπε να λάβει πολλά μαθήματα εθνικής ΑΝΤΟΧΗΣ από κάποιες άλλες αντιστεκόμενες Διασπορές: τους γύφτους, τους αρμένηδες, τους εβραίους, τους κινέζους. θέλουμε να χωθούμε στην αγκαλιά της Ευρώπης, ενώ δεν διαθέτουμε ΤΙΠΟΤΕ για εξαγωγή.

Μιλάμε πολύ για το νέφος, πού μας τύφλωσε τόσο ώστε να μην διακρίνουμε τις αμερικάνικες βάσεις. Λατρεύουμε την γλώσσα μας, μά τα ελληνικά στο εξωτερικό είναι άχρηστα. Είναι αυτονόητο ότι, η ενσωμάτωση της Ελλάδας στην Ευρώπη υποδηλώνει την εξαφάνιση των (όσων απομένουν) ελληνικών αρετών και, συγχρόνως, την υιοθεσία όλων των κακών έξεων των ευρωπαίων.

Οι εφημερίδες μας γράφουν συχνά-πυκνά για τους τοξικομανείς των Εξαρχείων, αλλά δεν βγάζουν άχνα μήτε για τις ελληνίδες που φουμάρουν σαν τσιμινιέρες, μήτε για το κύμα του νεοαλκοολισμού που μαστίζει τη χώρα μας. Ο αμερικάνικος τρόπος ζωής γκρέμισε ένα μεγάλο μέρος της, ας πούμε, ελληνικότητάς μας. Και τώρα, ο ευρωπαϊκός (δηλαδή, ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ) τρόπος ζωής μας απειλεί με καθολική καταστροφή. Μου είναι πολύ οδυνηρό το να πιστέψω πώς όλοι μας θα καταντήσουμε γκαρσόνια τουριστικών ρεστοράν…

Παρίσι, 9-12-1988

Η.Π.